

Οσίου Σεραφείμ Ρόουζ επιστολή

Μην εμπιστεύεσαι το μυαλό σου πολύ. Οι λογισμοί μας πρέπει να αγγίζονται με το μαρτύριο, αλλιώς δεν θα περάσουν τις εξετάσεις (σπμ. του πειρασμού) των άσπλαγχνων καιρών μας.

Σίγουρα μπορούμε να κάνουμε λάθη σε μόνιμη βάση, ακόμη και όταν δρούμε με καθαρή συνείδηση! Πάντως και αυτό δεν συνιστά θανατηφόρα αμαρτία, αρκεί να κρατάμε την καρδιά μας και τον λογισμό μας ανοικτό (σπμ. στον Θεό) και να ιεραρχούμε σωστά τα πράγματα.

Η αμερικανικής νοοτροπία Ορθοδοξία μας στα αλήθεια χρειάζεται πολύ περισσότερη καρδιά και πολύ λιγώτερη λογική! Δεν γνωρίζω άλλη λύση γι' αυτό, παρά μόνο περισσότερη προσευχή και περισσότερη μελέτη των πατερικών έργων.

Οι ορθόδοξοι χριστιανοί, που περιτριγυρίζονται και σχεδόν πνίγονται από μιά θάλασσα κοσμικής και ανθρωπιστικού τύπου φιλοσοφίας και πρακτικής, πρέπει να κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να κτίσουν τις δικές τους νησίδες (σπμ. ασφαλείας), μέσα σε αυτή την κοσμική θάλασσα, που θα έχουν στόχο την πνευματική, την

θεάρεστη σκέψη και πρακτική.

Πάνω απ' όλα , ας ωριμάσουμε όλοι μας δια της αγιοπνευματικής συνέσεως, όχι δια της λογικής του μυαλού μας, που φοβούμαι, ότι είναι η μόνιμη πανούκλα ημών των ταλαιπώρων μεταστραφέντων ετεροδόξων!

Οι δύο πλευρές «πετροβολούν» η μία την άλλη με τους ιερούς κανόνες, όταν το μόνο πράγμα που χρειάζεται είναι η αγάπη και η σύνεση. Βέβαια αντιλαμβάνομαι ότι αυτό που λέω (σπμ. αγάπη και σύνεση), θα μπορούσε να βγεί και από τα χείλη ενός οικουμενιστή, αλλά και μόνο αυτό το γεγονός (σπμ. ίδια λόγια, άλλο νόημα) δείχνει πόσο δύσβατο έγινε το μονοπάτι της πραγματικής ορθοδοξίας στις μέρες μας.

Ω Θεέ μου! Τι έχουν πάθει οι άνθρωποι; Πόσο εύκολα λοιπόν ξεστρατίζει κανείς από τον δρόμο της υπηρεσίας του Θεού σε κάθε είδους έριδες, ζήλους και αντεκδικήσεις. Πόσο μεγάλη είναι η ελπίδα σωτηρίας για αυτούς που δεν εμπιστεύονται τον εαυτό τους πολύ και δεν είναι φιλοκατήγοροι των άλλων! Αλλά και πόσο μικρή είναι η ελπίδα σωτηρίας για εκείνους που κάνουν τα αντίθετα!

Το μαρτύριο της συνειδήσεως των ομολογητών των εσχάτων χρόνων θα είναι ισοδύναμο με το σωματικό μαρτύριο των μαρτύρων. Αλλά για να αντέξουμε αυτές τις δοκιμασίες, πρέπει να ζήσουμε σε κάποιον άλλον κόσμο (σπμ. δηλαδή να ζούμε πνευματικά, χριστιανικά).

Αναπολώ την παλιότερη γενιά, που τώρα πιά έχει σχεδόν εκλείψει, και κλαίω με λυγμούς για την νέα γενιά, που νομίζει πως τα ξέρει όλα, αλλά έχει τελείως χάσει τον αληθινό στόχο της (σπμ. τον Χριστό). Αλλά για να το κατανοήσει αυτό η νέα γενιά πρέπει να περάσει μέσα από αληθινό μαρτύριο, πόσοι όμως μπορούν να το κάνουν αυτό;

Πρέπει να έχουμε ανοικτή καρδιά παρά κλειστή στο θέμα του Πατριαρχείου της Μόσχας. Το όλο θέμα της αποστασίας και του οικουμενισμού δεν μπορούμε απλά να το δούμε σε κανονική-δογματική-τυπολογική βάση , αλλά πάνω από όλα να το δούμε σε πνευματική βάση!

Είναι φανερό πως ο «ου κατ' επίγνωσιν ζήλος» παρατηρείται κάπως και στον Μητροπολίτη Φιλάρετο, αλλά και σε πολλούς από τους επισκόπους μας. Φοβούμαι ότι η λύση γι' αυτό , αν υπάρχει, δεν θα είναι εύκολη. Νομίζω πως η αρετή που χρειάζεται εδώ πέρα, είναι η βαθύτατη ταπείνωση του μυαλού μας, που θα μας ικανώσει να δεχτούμε και άλλους τρόπους ερμηνείας των πραγμάτων, άλλες προτεραιότητες (σπμ. που βάζουν οι άλλοι) και οι οποίες είναι ισοδύναμες σε ορθοδοξία με τις δικές μας.

Να μην ξεχνάς όσο μπορείς , ότι ολόκληρη η πνευματική εργασία του χριστιανού γίνεται στον τόπο που ζούμε, εδώ και τώρα, μεταξύ ημών και του Θεού και του πλησίον μας.

Έχεις κάποιο τετράδιο να κρατάς σημειώσεις από τους Αγίους Πατέρας που διαβάζεις; Έχεις μαζί σου πάντα ένα πατερικό βιβλίο που όταν το διαβάζεις, σου ξεκαθαρίζει μονομιάς τα πράγματα; Αρχισέ το τώρα, είναι απαραίτητο!

Σήμερα κανείς δεν μπορεί να είναι χριστιανός με μισή καρδιά. Είτε θάναι όλη (του η καρδιά δοσμένη στον Χριστό) ή καθόλου.